

CONTRA ELS POETES AMB MINÚSCULA PRIMER MANIFEST CATALÀ FUTURISTA

1 Cerqueu arreu arreu de la nostra península d'Ibèria —Catalunya, Castella, Galícia-Portugal, Andalusia, Euskadi— i enlloc no trobareu aquesta grossa empena de nomenats Poetes com aquí entre nosaltres catalans. Separats com estem amb la resta d'Espanya per la nostra cultura superior i cremant (cal recordar la influència més que funesta avui als espanyols del Valle-Inclán el «chivo» i del Rubén Darío, gats de vi inflats de vent que és tota la cultura hispanoamericana) ens hem deixat dur per la mateixa empena, i perquè ells no valien, hem també nosaltres prescindit de valer. Després de Maragall, Poeta ple de fe i de romanticisme, que és el que més escau a tot Poeta, no es troba a Catalunya un Poeta veritat i representatiu. —Qual cosa bé vol dir que encara que es publiquin trenta o quaranta llibres de versos tots els anys, la majoria inèdits, joves apareguts de suara mateix, no per això es mou res entre nosaltres en un aspecte nou, ni sincer, ni valent.

2 Coneixem el poeta qui publica cada any un o un parell de llibres —proesa matemàtica encara que no ragi; coneixem el poeta qui a dotze anys ja escrivia com Bernat Metge ho feia, i avui ja no en parlem; coneixem el poeta qui jutja dels demés per si saben o no embrutar trenta fulls a tall com ho faria la màquina d'escriure, que vol dir que ell els omple o que ell es veu capaç d'omplir-ne més i tot; coneixem el poeta que vota per a que un llibre deixi de publicar-se si no n'admet l'Església el contingut, i en coneixem cent més que així s'hi afegirien; perquè la qüestió és viure, arreplegar el que es pugui i que es tracta d'això precisament. Però no coneixem, fora d'aquests que hem dit i als quals el blanc rebost els ha fet que perdessin tota altivesa digna de Poetes —cap Poeta veritat, ni modern del temps nostre, ni soldat cavaller, i a fe que ens fa una falta que s'acosta a l'angoixa.

3 Entre els pecats mortals que els teòlegs castiguen, hi falta aquest enorme que no mereix perdó i que és el convertir-se en homes pràctics: aquells bons cristians que es feren amb Jesús, no ho saberen mai ésser. —Aquests poetes nostres, s'han penyorat l'espasa pel bastó de passeig, lliberaran un dia Catalunya amb una reverència. La suor que acompanya a les comoditats els ha ablanit la lira. Es així que hom no hi troba ni la virior de Whitman, ni l'alè de D'Annunzio, ni el batec tremolós, imperceptible quasi, però etern, de les nines d'Homer.

No sabríem entendre la petja del Poeta sinó en la dignitat que hi deixa segellada.

Perquè, com l'entendríem si no en una actitud de dignitat? Si tinguéssim Poeta, aquest seria, amics, un home independent. Potser, potser i tot, fins ni escriuria versos... Cada gest d'aquest home, cada mot d'aquest home seria com un vers. Signaria una ratlla, i aquesta sola ratlla podria no pertànyer a cap alexandrí, podria no sonar a les pobres orelles dels doblegats versaires a preu fet, però amb aquesta ratlla tindríem un Poema. —Si tinguéssim Poeta no hi hauria editor que llencés gastaments.

4 Recomanem encara aquell nostre treball que vàrem titular *Concepte del Poeta*. El Poeta d'avui és el Poeta d'avui i no el d'ahir. Per molt que se'ns repliqui que hi ha quelcom que espera ésser cantat tots els temps, l'extàtic clar de lluna malalís, nosaltres preferim, sense fugir d'això si ens és indispensable, cantar l'home ferreny qui es capbussa en les ones, a la platja o a alta mar, el que s'ha capbussat tota la vida i el que es capbussarà tota la vida. Homer, si va cantar els remes de la victòria, fou perquè en el seu temps per la força dels remes s'obtenien victòries; en Marinetti avui cantarà els cuirassats, els aeroplans frenètics i les boques de foc dels monstruosos canons. — Lliurarem Catalunya per la força dels remes?

5 Jo us invito, poetes, a que sigueu futurs, és a dir, immortals. A que canteu avui com el dia d'avui. Que no mideu els versos, ni els compteu amb els dits, ni els cobreu amb diners. Vivim sempre de nou. El *demà* és més bell sempre que el passat. I si voleu rimar, podeu rimar: però sigueu Poetes, Poetes amb majúscula: altius, valents, heroics i, sobretot, sincers.